

ønskede, at der i Frederiks Hospital skulde være i hvert Fald midlertidige Lokaler for Statspolitiet, og Finansministeriet naturligvis gerne vilde være til Rede for Justitsministeriet i saa Henseende, modsat sig, at Lokaler ryddedes i Frederiks Hospital til dette Brug; med „ryddedes“ mener jeg, at de Personer, der boede der, opsagdes, saa at der blev Plads for Statspolitiet. Dette er det ene Spørgsmaal, som det forekom mig, at den ærede Ordfører var inde paa, nemlig den billige Husleje for de Personer og Institutioner, som behor de nævnte Bygninger, og dette Spørgsmaal maa jeg besvare derhen, at der ikke er Mulighed for at sætte Lejen op i Øjeblikket.

Om det andet Spørgsmaal, som den ærede Ordfører var inde paa — at visse Lokaler benyttes som Pakrum, Oplagsrum o. s. v. —, skal jeg sige, at de Lokaler, der benyttes dertil, efter min Mening aldeles ikke er brugelige til Beboelse nu. De svarer ikke til de Fordringer, der nu stilles til Beboelse. Overhovedet maa jeg udtale dette, at for at disse Bygninger skulde blive anvendelige til Beboelse i nogen Udstrækning, som ogsaa kunde give Anledning til en høj Udleje, maatte der foretages en overmaade stor, gennemgribende Restauration af alle Bygningerne, som vilde koste Staten overmaade meget; maaske Millioner. Derfor er det stadig min Mening, at hvis Staten kunde finde en passende Køber, hvis der f. Eks. paa denne Grund kunde oprettes en Institution, som det var passende at give Plads der, og der udbetaltes Staten en paa denne Tid rimelig Købesum, var det naturligt at sælge, for det vil blive overmaade dyrt for Staten, hvis disse Bygninger skal underkastes den store Reparation, de i Virkeligheden trænger til.

Ordføreren (Maegaard): Jeg skal ikke i stærk Grad komme ind paa med den højtærede Finansminister at drøfte dette Forhold. Efter den højtærede Finansministers Oplysninger er det jo Finansministeren rent personlig, der ikke alene disponerer over Brugen af disse Lokaler i Øjeblikket, men som ogsaa har fri Dispositionsret, hvis den højtærede Finansminister ønsker at afhænde denne Ejendom. Altsaa kan Finansministeren for saa vidt afvise enhver Kritik over Benyttelsen af disse Lokaler, men det kan alligevel ikke afskære mig fra atter at fremhæve, at det er Statens Bygninger, og at der i disse findes Lokaler, som efter vort — det vil jeg indrømme, det gjorde jeg ogsaa før — ret løselige Skøn — vi har jo ikke haft Lejlighed til at se paa Ejendommen paa

Stedet — under den vanskelige Periode, vi i Øjeblikket staar i, kunde anvendes til noget andet og mere nyttigt, end de bliver benyttet til i Øjeblikket. Naarder f. Eks. i Redegørelsen er Tale om Lejligheder i en Ejendom, der vender ud til Amaliegade, første og anden Sals Lejligheder paa 5 og 6 Værelser, der lejes ud til ikke flere Hundrede Kroner om Aaret, end der er Værelser, og som benyttes til Oplagsrum for Møbler, forekommer det os, at alene dette viser, at disse Bygninger kunde anvendes til noget mere nyttigt, og maaske ogsaa mere frugtbringende, og det har kun været min Hensigt at henstille i al Beskedenhed til de Myndigheder, der har med denne Sag at gøre, atter at tage Spørgsmaalet om Muligheden af en bedre Udnyttelse af disse Lokaler under Overvejelse.

Finansministeren (Brandes): Naar den ærede Ordfører brugte det Udtryk, at jeg „personlig“ havde Dispositionsret over Bygningerne med Hensyn til Salg og Udleje, skal det naturligvis forstaas saaledes, at det er Finansministeren, der har Dispositionsret over dem; man kan ikke sige, at jeg personlig har dette. Men naar den ærede Ordfører atter siger, at der ikke disponeres rigtigt over disse Bygninger, maa jeg sige, at saa længe jeg har været Finansminister, har jeg søgt paa enhver Maade at udbringe disse Bygninger med Hensyn til Lejen til saa høj en Værdi, som det var muligt. Gang efter Gang har jeg søgt at faa Lejen op, men dette er ikke lykkedes; i den sidste Tid paa Grund af de Forhold, under hvilke vi lever. De Lokaler, som den ærede Ordfører nævnte, og som ligger ud til Amaliegade, er saaledes indrettede, at de overhovedet ikke uden gennemgribende Reparationer kan benyttes til Beboelse. De mangler alle de Bekvemmeligheder, man i Øjeblikket forlanger, og som enhver Institution, der skulde flytte derind, vilde forlange af de Værelser, i hvilke den skulde opholde sig. Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder, men jeg har af forskellige Grunde maattet undersøge dette Forhold og det ret nylig, og jeg kan sige, at de i dette Øjeblik ikke egner sig til andet end til Pakrum, men jeg indrømmer, at hvis man vilde ofre f. Eks. 100 000 Kr. paa dem, kunde man maaske nok faa noget ud af dem; men jeg er stadig gaaet ud fra, at saaledes som Forholdene er, er det egentlig Finansministerens Pligt at sælge Frederiks Hospital med Fødselsstiftelsen og de derhen hørende Bygninger, fordi det er forudsat i den tidligere Lovgivning, at Frederiks Hospitals Byg-